

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้ศึกษาการสร้างแบบจำลองการทำงานของสมองขณะพิมพ์ โดยเครื่องมือที่งานวิจัยนี้เลือกใช้ได้แก่ การถดถอยเชิงเส้น โครงข่ายประสาทเทียม และแบบจำลองต้นไม้เอ็มไพร์พี นอกจากนี้ทางผู้วิจัยยังได้หาเทคนิคต่าง ๆ เพื่อช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูลเวลาการพิมพ์ที่มีลักษณะพิเศษคือ ข้อมูลที่มีการเปลี่ยนแปลงตามลำดับเวลา โดยเทคนิคที่งานวิจัยนี้เลือกใช้ ได้แก่ เทคนิคแบ่งกลุ่มข้อมูล และเทคนิคหน้าต่างเลื่อน โดยที่เทคนิคการแบ่งกลุ่มข้อมูลที่งานวิจัยนี้เลือกใช้มี 2 เทคนิคคือ การแบ่งกลุ่มแยกตามแถวของคู่อักขระ และค่าเฉลี่ยเคกลุ่ม ซึ่งในส่วนนี้อธิบายถึงรายละเอียดของ ขอบเขตการทดลอง เครื่องมือและซอฟต์แวร์ที่ใช้ในการพัฒนา ขั้นตอนของการทดลอง และวิธีการวัดผลทดลอง แสดงให้เห็นดังต่อไปนี้

3.1 ขอบเขตการทดลอง

3.1.1 แบบเรียนที่ใช้ทดลอง

แบบเรียนที่งานวิจัยนี้เลือกมาทดลองให้ผู้ฝึกพิมพ์ และเก็บข้อมูลเวลาการพิมพ์ของคู่อักขระ ซึ่งจะนำมาใช้วิเคราะห์สร้างแบบจำลอง โดยแบบเรียนที่นำมาให้ผู้ฝึกนั้นเป็นแบบเรียนที่ได้รับการยอมรับ และใช้ในการเรียนการสอนพิมพ์ดีดตามมาตรฐานของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นแบบเรียนที่ต้องการให้ผู้ฝึกสามารถจดจำตำแหน่งของแป้นพิมพ์ และพัฒนาทักษะให้มีความรวดเร็วและถูกต้อง บทเรียนที่ใช้ทดลองในงานวิจัยนี้ไม่ครอบคลุมบทเรียนที่มีอักขระที่ต้องกดแป้นยกแคร่ (Shift Key) (เพ็ญภรณ์, 2550)

3.1.2 กลุ่มผู้ทดลอง

ผู้ทดลองเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีปี 2 ทั้งหมด 5 คน ฝึกพิมพ์ตามแบบฝึกที่กำหนดและจับเวลาการพิมพ์ของคู่อักขระในแต่ละคู่ตามวิธีจัดเก็บค่าเวลาการพิมพ์ (Keystroke Interval Time) โดยการเก็บข้อมูลนั้นจะให้ผู้ฝึกพิมพ์ ครั้งละ 15 นาที หยุดพัก 5 นาที และฝึกพิมพ์ต่อจนครบ 4 ครั้ง

3.2 เครื่องมือและซอฟต์แวร์ที่ใช้ในการพัฒนาระบบ

เครื่องมือ และซอฟต์แวร์ที่นำมาใช้ในการพัฒนาแบบจำลองสมองขณะพิมพ์แสดงรายละเอียดดังตารางนี้

ตารางที่ 3.1

รายละเอียดของเครื่องมือ และซอฟต์แวร์ที่ใช้ในการพัฒนาระบบ

ฮาร์ดแวร์ (Hardware)	Intel® Core™ 2 processor T5500 (1.66 GHz) 1024 MB DDR2
ระบบปฏิบัติการ (Operating System)	Window XP Professional
ซอฟต์แวร์ (Software)	WEKA 3.5.7

3.3 ขั้นตอนการทดลอง

3.3.1 การออกแบบสร้างแบบจำลอง

งานวิจัยนี้ได้ออกแบบแบบจำลองที่จะใช้ทดลอง เพื่อวัดประสิทธิภาพการทำงานของเครื่องมือ และเทคนิคต่าง ๆ ที่เลือกใช้ โดยได้แบ่งการทดลองออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ การทดลองวัดประสิทธิภาพของแบบจำลองที่สร้างขึ้นด้วยเครื่องมือต่าง ๆ การทดลองวัดประสิทธิภาพของแบบจำลองที่เพิ่มเทคนิคแบ่งกลุ่มข้อมูล และการทดลองวัดประสิทธิภาพของแบบจำลองที่เพิ่มเทคนิคหน้าต่างเลื่อน ซึ่งขั้นตอนในการสร้างแบบจำลองแต่ละแบบมีความแตกต่างกัน ซึ่งจะแสดงให้เห็นดังต่อไปนี้

3.3.1.1 การสร้างแบบจำลองแบบที่ 1

แบบจำลองรูปแบบที่ 1 เป็นแบบจำลองเดี่ยวที่อยู่ในตัวแทนชาวนวลาคือ ข้อมูลที่ใช้ในการสร้างแบบจำลองจะไม่มีการจัดการข้อมูลใด ๆ เลย ข้อมูลจะได้มาจากการจัดเก็บ คัดกรอง และกำหนดค่าคุณลักษณะ ต่อมาจึงสร้างแบบจำลองด้วยเครื่องมือทั้ง 3 คือ การถดถอยเชิงเส้น

โครงข่ายประสาทเทียม และแบบจำลองต้นไม้เอ็มไฟร์พี หลังจากนั้นจึงประเมินค่าที่ได้จากการทำนายข้อมูลในกลุ่มทดสอบ และหาค่าเฉลี่ยความผิดพลาดกำลังสองของแบบจำลองที่สร้างด้วยเครื่องมือทั้ง 3 ซึ่งขั้นตอนการทดลองแสดงให้เห็นดังภาพที่ 3.3

ภาพที่ 3.1

ขั้นตอนการทดลองสร้างแบบจำลองแบบที่ 1

3.3.1.2 การสร้างแบบจำลองแบบที่ 2

แบบจำลองรูปแบบที่ 2 นั้นจะแตกต่างกันจากแบบจำลองในรูปแบบที่ 1 คือ เพิ่มเทคนิคการแบ่งกลุ่มข้อมูลก่อนที่จะนำข้อมูลเวลาการพิมพ์ไปวิเคราะห์ด้วย การถดถอยเชิงเส้นโครงข่ายประสาทเทียม และแบบจำลองต้นไม้เอ็มไฟร์พี ซึ่งเทคนิคการแบ่งกลุ่มที่งานวิจัยนี้เลือกใช้มี 2 เทคนิค ได้แก่ การแบ่งกลุ่มแยกตามแถวของคีย์อักขระที่จะแบ่งกลุ่มข้อมูลออกเป็น 7 กลุ่มตามค่าคุณลักษณะแถวของคีย์อักขระ และอีกเทคนิคการแบ่งกลุ่มหนึ่งคือ ค่าเฉลี่ยเคกลุ่ม ซึ่งจะแบ่งกลุ่มข้อมูลออกเป็น 10 กลุ่ม ซึ่งในขั้นการวิเคราะห์ข้อมูลจะใช้เครื่องมือตามจำนวนของกลุ่มที่ถูกแบ่งออกตามเทคนิคแบ่งกลุ่มทั้ง 2 วิธี หลังจากนั้นประเมินค่าประสิทธิภาพการทำนายของแบบจำลองด้วยค่าเฉลี่ยความผิดพลาดกำลังสองของแบบจำลองทั้ง 6 แบบที่สร้างขึ้นด้วยการแบ่งกลุ่มข้อมูลแยกตามแถวของคีย์อักขระกับเครื่องมือทั้ง 3 และการแบ่งกลุ่มด้วยค่าเฉลี่ยเคกลุ่มกับเครื่องมือทั้ง 3 ซึ่งขั้นตอนการทดลองแสดงให้เห็นดังภาพที่ 3.4

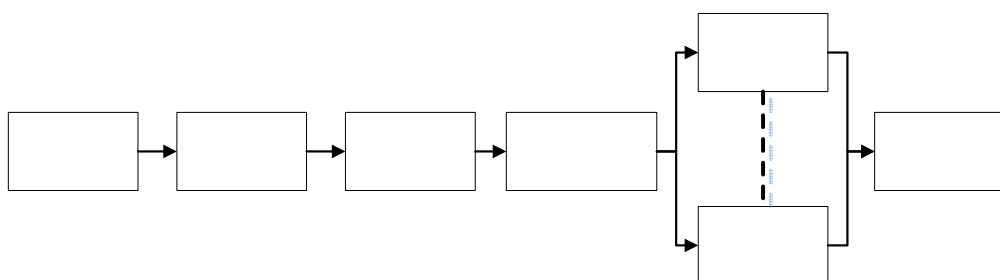
เก็บข้อมูล

คัดกรองข้อมูล

เกินกว่า 30 cs

ภาพที่ 3.2

ขั้นตอนการทดลองสร้างแบบจำลองรูปแบบที่ 2

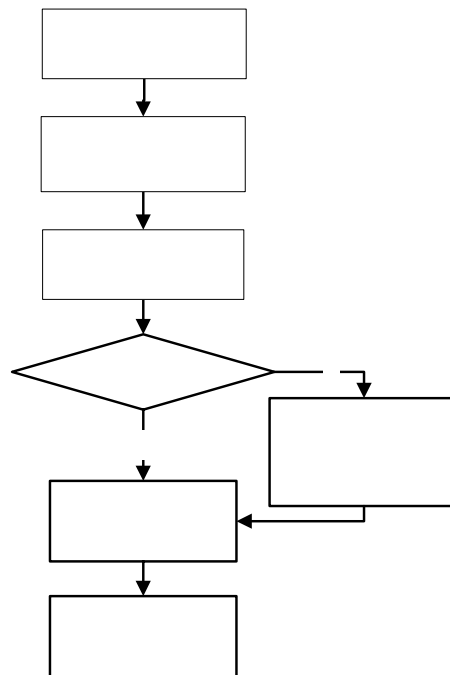

3.3.1.3 การสร้างแบบจำลองแบบที่ 3

การทดลองในรูปแบบที่ 3 นี้เป็นการทดลองคล้ายคลึงกับทั้ง 2 แบบที่เสนอมานี้ข้างต้นคือ การนำเอาการทดลองรูปแบบที่ 1 และ 2 มาใช้ทดลองแต่ได้เพิ่มในส่วนของการจัดการข้อมูลด้วยเทคนิคหน้าต่างเลื่อนเข้าไป เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพการทำงานของแบบจำลองที่มีรูปแบบเปลี่ยนแปลงไปตามลำดับเวลา (Time series Data) จะมีการทดลอง 9 ครั้งคือ การทดลองด้วยแบบจำลองเดี่ยวจำนวน 3 ครั้งตามจำนวนของเครื่องมือ และการทดลองในรูปแบบที่ 2 ซึ่งมีทั้งหมด 6 ครั้งตามจำนวนของเทคนิคการแบ่งกลุ่มที่เลือกใช้ หลังจากสร้างแบบจำลองเสร็จแล้วประเมินประสิทธิภาพการทำงานของแบบจำลองทั้ง 9 แบบจำลอง ซึ่งขั้นตอนการทดลองแสดงให้เห็นดังภาพที่ 3.3

ภาพที่ 3.3

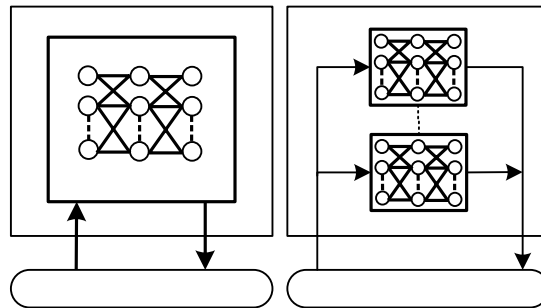
ขั้นตอนการทดลองสร้างแบบจำลองแบบที่ 3

แบบจำลองที่งานวิจัยนี้สร้างนั้นจะมีอยู่ 2 ลักษณะคือ แบบจำลองเดี่ยวที่มีแบบจำลองเดี่ยวในตัวแทนชาญฉลาดที่รับส่งข้อมูลกับสภาพแวดล้อม และแบบจำลองจะมีหลายแบบจำลองอยู่ในตัวแทนชาญฉลาด ซึ่งจะเลือกข้อมูลเข้าวิเคราะห์ในแบบจำลองแต่ละตัวที่มีคุณลักษณะที่แตกต่างกัน

ภาพที่ 3.4

รูปแบบของแบบจำลองที่ถูกพัฒนา

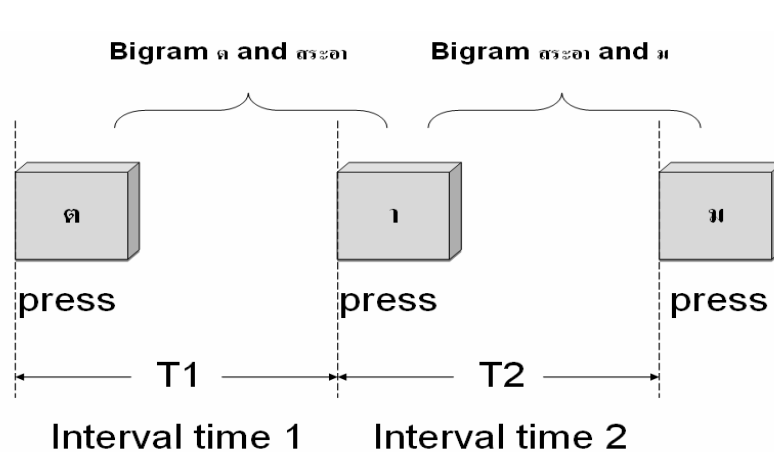
3.3.2 การจัดเตรียมข้อมูล

3.3.2.1 ข้อมูลเวลาการพิมพ์ของผู้ใช้

ค่าเวลาการพิมพ์ (Keystroke Interval Time) เป็นค่าเวลาที่ได้จากการที่ผู้ใช้พิมพ์ตัวอักษรที่เห็นจากแบบเรียน เมื่อผู้ใช้ฝึกพิมพ์กับแบบเรียนที่งานวิจัยนี้กำหนดไว้ ซึ่งค่าดังกล่าวจะเป็นค่าเวลาที่ผู้ใช้แต่ละคนทำได้ตามประสิทธิภาพการพิมพ์ที่ได้เรียนรู้จากแบบเรียน ซึ่งค่าดังกล่าวเป็นค่าพฤติกรรมของผู้ใช้แต่ละคนขณะพิมพ์

ภาพที่ 3.5

ระยะเวลาการพิมพ์

จากภาพที่ 3.5 แสดงวิธีการจัดเก็บข้อมูลเวลาการพิมพ์ที่ได้จากการฝึกพิมพ์ของผู้ใช้ กับแบบฝึก ซึ่งจะเริ่มจัดเก็บข้อมูลเวลาตั้งแต่ผู้ใช้เริ่มพิมพ์ตัวอักษรแรกไป จนกระทั่งผู้ใช้พิมพ์ตัวอักษรตัวถัดไปจะได้ข้อมูลเวลาของคู่อักษร ยกตัวอย่างเช่น เมื่อผู้ใช้พิมพ์ตัวอักษร “ต” จะเริ่มจับเวลาจนกระทั่งผู้ใช้พิมพ์ตัวอักษร “า” จะได้คู่อักษร “ตา” และค่าเวลาของคู่อักษรดังกล่าวคือ T1 และเมื่อผู้ใช้พิมพ์ตัวอักษร “ม” จะได้คู่อักษร “าม” และค่าเวลาของคู่อักษรดังกล่าวคือ T2 นอกจากนี้ยังได้จัดเก็บลำดับการเกิดขึ้นของคู่อักษรว่าคู่อักษรดังกล่าวเกิดขึ้นเป็นตัวที่เท่าไรของคู่อักษรนั้น ทั้งนี้ค่าระยะเวลาที่จัดเก็บหน่วยเป็นเซนติวินาที (Centisecond: cs) ซึ่งรูปแบบการเก็บค่าเวลา และลำดับการเกิดของคู่อักษรแสดงให้เห็นดังตารางข้างล่างนี้

ตารางที่ 3.2
ระยะเวลาการพิมพ์ของผู้ใช้

คู่อักษร	เวลาที่พิมพ์ครั้งที่ (cs)					
	ตัวที่ 1	ตัวที่ 2	ตัวที่ 3	ตัวที่ 4	ตัวที่ 5	...
ดต	9	21	20	18	14	...
ดฟ	77	14	14	14	13	...
ฟฟ	18	17	20	17	16	...
ฟว	91	9	12	65	29	...
วว	16	18	18	16	16	...
วก	91	112	...	...	...	...
กก	14	17	17	16	17	...
กา	87	4	9	14	9	...
วา	15	15	15	17	17	...
...	...	...	...	...	...	...

3.3.2.2 การกรองข้อมูลเวลาการพิมพ์

ข้อมูลเวลาที่จัดเก็บข้อมูลเวลาการพิมพ์จากแบบเรียนด้วยวิธีการข้างต้นแล้วนั้น ก่อนที่จะนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้วิเคราะห์สร้างแบบจำลองการพิมพ์ของผู้ใช้แต่ละคนนั้น ข้อมูลเวลาดังกล่าวจะมีค่าความผิดพลาดที่เกิดขึ้นระหว่างที่ผู้ใช้ฝึกฝนกับแบบเรียนบนอยู่ในกลุ่มข้อมูลเวลา

ที่จัดเก็บ ดังนั้นทางผู้วิจัยจึงคัดกรองข้อมูลเพื่อขจัดข้อมูลที่มีความผิดพลาดออกจากกลุ่มข้อมูล เวลาที่ใช้ทดลอง ซึ่งค่าความผิดพลาดดังกล่าวนั้นจะเป็นข้อมูลเวลาการพิมพ์ที่มีค่าเกินกว่า 30 เซนติวินาที โดยปัจจัยที่ส่งผลให้ค่าเวลาการพิมพ์มีค่ามากกว่า 30 เซนติวินาที นั้นมีสาเหตุอยู่ 3 ประการคือ

- ระยะเวลาที่เกิดจากการที่ผู้ฝึกค้นหาตัวอักขระบนแป้นพิมพ์
- ช่วงที่ผู้ฝึกเสียสมาธิ หรือขาดความสนใจในการพิมพ์ เนื่องจากมีสิ่งรบกวนจากภายนอก เช่น โทรศัพท์ดัง เป็นต้น
- เมื่อผู้ฝึกพิมพ์ตัวอักขระผิด และไม่ได้แก้ไขพิมพ์ตัวอักขระให้ถูกต้องส่งผลให้ข้อมูลที่จัดเก็บมาผิดพลาด

จากการคัดกรองข้อมูลที่มีความผิดพลาดในช่วงต้น การนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้เป็นข้อมูลอินพุตในการสร้างแบบจำลองการพิมพ์ด้วยเครื่องมือที่งานวิจัยนี้เลือกใช้ คือ การถดถอยเชิงเส้น โครงข่ายประสาทเทียม และแบบจำลองต้นไม้เอ็มไพร์พี รวมไปถึงการทดลองที่เพิ่มการแบ่งกลุ่มข้อมูล และเทคนิคหน้าต่างเลื่อน หลังจากคัดกรองข้อมูลแล้วจึงนำข้อมูลดังกล่าวไปกำหนดค่าคุณลักษณะที่ใช้เป็นองค์ประกอบร่วมกับค่าเวลาการพิมพ์ เพื่อวิเคราะห์สร้างแบบจำลองทำนายระยะเวลาการพิมพ์ของผู้ใช้แต่ละคน

3.3.2.3 การกำหนดค่าคุณลักษณะของข้อมูล (Attribute)

การจัดรูปแบบของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ข้อมูลให้อยู่ในการทดลองด้วยวิธีการจัดการข้อมูล ช่วงต้น โดยนำข้อมูลดังกล่าวมากำหนดคุณลักษณะของข้อมูลอินพุตก่อนที่จะนำข้อมูลวิเคราะห์สร้างแบบจำลองตามเครื่องมือต่าง ๆ ที่งานวิจัยนี้เลือกใช้ ได้แก่ การถดถอยเชิงเส้น โครงข่ายประสาทเทียม และแบบจำลองต้นไม้เอ็มไพร์พี ซึ่งในการกำหนดค่าคุณลักษณะที่งานวิจัยนี้เลือกใช้นั้นจะกำหนดตามองค์ประกอบที่มนุษย์ที่ใช้ในการพิมพ์ เช่น นิ้วที่ใช้ในการพิมพ์ ตำแหน่งตัวอักขระบนแป้นพิมพ์ และความสามารถในทักษะการเรียนรู้ของมนุษย์ จากสิ่งที่กล่าวมาในช่วงต้นนี้ผู้วิจัยจึงใช้การกำหนดค่าคุณลักษณะ

การกำหนดค่าคุณลักษณะเป็นการกำหนดในส่วนของข้อมูลส่วนหนึ่งนั้นได้มาจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และอีกส่วนหนึ่งทางผู้วิจัยได้กำหนดค่าดังกล่าวขึ้นมาเอง และได้ทดลองจากค่าคุณลักษณะที่กำหนดขึ้นมานั้น ด้วยการทดลองตัดค่าคุณลักษณะดังกล่าวออกไปจากข้อมูลอินพุตที่นำไปสร้างแบบจำลอง พบว่าการมีค่าคุณลักษณะดังกล่าวอยู่ทำให้ประสิทธิภาพการทำนายของแบบจำลองดีกว่าแบบจำลองที่ไม่ได้ใส่ค่าคุณลักษณะ

- ตำแหน่งของนิ้วที่ใช้กดเป็นตัวอักขระแรกในคู่อักขระ
- ตำแหน่งของนิ้วที่ใช้กดเป็นตัวอักขระที่สองในคู่อักขระ

ค่าคุณลักษณะทั้งสองนี้บ่งบอกถึงนิ้วที่ใช้ในการกดแป้นพิมพ์ เพื่อพิมพ์ตัวอักขระที่เห็นจากแบบเรียน ตามที่ได้ศึกษาจากแบบจำลองฟิตต์ที่กำหนดการกดแป้น และการเคลื่อนที่ไปกดแป้นพิมพ์ของตัวอักขระปลายทาง ซึ่งค่าดังกล่าวจะผ่านการแยกแยะว่าตัวอักขระในคู่อักขระทั้งสองนั้นเป็นตัวอักขระใด

- ลำดับการปรากฏขึ้นของคู่อักขระ

ค่าคุณลักษณะที่บ่งบอก และศึกษาในส่วนของจากสมมติฐานว่า เมื่อจำนวนครั้งในการฝึกพิมพ์คู่อักขระมากขึ้นทักษะ และพัฒนาการในการพิมพ์คู่อักขระ ค่าคุณลักษณะนี้แสดงถึงพัฒนาการของผู้ฝึก ซึ่งได้มาจากการศึกษาในเรื่องของการทำงานของสมองมนุษย์ (อุบลรัตน์, 2535) ที่ทักษะการพิมพ์จะเพิ่มขึ้นจากค่าประสบการณ์ และทักษะนั้นส่งผลให้ประสิทธิภาพการทำงานดีขึ้น

- ความห่างระหว่างตัวอักขระตัวแรกกับตัวอักขระตัวที่สองของคู่อักขระ

ค่าความห่างนั้นจะแสดงถึงระยะทางในการเคลื่อนที่ของนิ้ว ระยะทางในการออกจากตำแหน่งที่นิ้วประจำอยู่ เพื่อพิมพ์ตัวอักขระนั้นระยะทางการเคลื่อนที่นี้เป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อความเร็วและความถูกต้องในการพิมพ์ ซึ่งก็ได้มาจากการศึกษาของแบบจำลองฟิตต์อีกส่วนหนึ่งคือ ค่าระยะห่างจากจุดเริ่มต้นไปยังจุดปลายทาง

- ตำแหน่งแถวของตัวอักขระแรกบนแป้นพิมพ์
- ตำแหน่งแถวของตัวอักขระที่สองบนแป้นพิมพ์

ค่าคุณลักษณะทั้งสองนี้บ่งบอกถึงตำแหน่งแถวของตัวอักขระแต่ละตัวในคู่อักขระคือ ตำแหน่งที่ตัวอักขระตัวแรก และตัวที่สองประจำอยู่บนแป้นพิมพ์ช่วยในการแบ่งกลุ่มข้อมูล ซึ่งการแบ่งกลุ่มข้อมูลด้วยเทคนิคแยกตามแถวของคู่อักขระ โดยที่การกำหนดค่าคุณลักษณะดังกล่าว ผู้วิจัยได้ทดลองวัดประสิทธิภาพเมื่อกำหนด และไม่กำหนดคุณลักษณะดังกล่าว ผลที่ได้ปรากฏว่าการกำหนดคุณลักษณะส่งผลให้ประสิทธิภาพการทํานายของแบบจำลองดีขึ้น

- ค่าคุณลักษณะการกดแป้นยกแคร่ (Shift Key)

ค่าคุณลักษณะนี้แสดงถึงการกดแป้นยกแคร่ของตัวอักขระที่ต้องการการกดแป้นยกแคร่แต่ละตัว เพื่อบ่งบอกถึงการกดแป้นยกแคร่ส่งผลให้ประสิทธิภาพ และค่าเวลาดังกล่าวส่งผลให้เวลาการพิมพ์ลดลง

- ค่าคุณลักษณะที่บ่งบอกถึงข้อมูลเวลาที่ผู้ใช้ได้ และค่าคุณลักษณะเอาต์พุต

3.3.2.4 การแบ่งกลุ่มข้อมูล (Clustering Data)

3.3.2.4.1 การแบ่งกลุ่มข้อมูลแยกตามแถวของคู่อักขระ (Row Based

การศึกษานี้เสนอวิธีการแบ่งกลุ่มข้อมูล เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของแบบจำลองที่สร้างขึ้นจึงได้เสนอวิธีการแบ่งกลุ่มข้อมูลแยกตามแถวของคู่อักขระ ซึ่งจะมีการแบ่งกลุ่มของข้อมูลที่ผ่านการคัดกรอง และกำหนดค่าคุณลักษณะแล้วแบ่งกลุ่มข้อมูลออกเป็น 7 กลุ่มย่อยตามค่าคุณลักษณะตำแหน่งแถวที่ตัวอักขระแรก และตัวอักขระที่สองบนแป้นพิมพ์

การแบ่งกลุ่มข้อมูลตามตำแหน่งแถวตัวอักษร

Diagram illustrating the Thai keyboard layout (rows 1-4):

- Row 1: Space, Grave Accent, Tilde, Apostrophe, Double Quote, Left Square Bracket, Right Square Bracket, Backslash, Forward Slash, Underscore, Hash, Comma, Period, Right Angle Bracket, Left Angle Bracket, Asterisk, At Symbol, Hash, Dollar Sign, Percent Sign, Ampersand, Caret, Underscore, Tilde, Grave Accent, Space.
- Row 2: Space, Grave Accent, Tilde, Apostrophe, Double Quote, Left Square Bracket, Right Square Bracket, Backslash, Forward Slash, Underscore, Hash, Comma, Period, Right Angle Bracket, Left Angle Bracket, Asterisk, At Symbol, Hash, Dollar Sign, Percent Sign, Ampersand, Caret, Underscore, Tilde, Grave Accent, Space.
- Row 3: Space, Grave Accent, Tilde, Apostrophe, Double Quote, Left Square Bracket, Right Square Bracket, Backslash, Forward Slash, Underscore, Hash, Comma, Period, Right Angle Bracket, Left Angle Bracket, Asterisk, At Symbol, Hash, Dollar Sign, Percent Sign, Ampersand, Caret, Underscore, Tilde, Grave Accent, Space.
- Row 4: Space, Grave Accent, Tilde, Apostrophe, Double Quote, Left Square Bracket, Right Square Bracket, Backslash, Forward Slash, Underscore, Hash, Comma, Period, Right Angle Bracket, Left Angle Bracket, Asterisk, At Symbol, Hash, Dollar Sign, Percent Sign, Ampersand, Caret, Underscore, Tilde, Grave Accent, Space.

จากภาพที่ 3.6 แสดงให้เห็นถึงตำแหน่งของตัวอักษร และแถวของคู่อักษร แต่ละตัวประจำอยู่ ซึ่งในการแบ่งตามแถวของตัวอักษรแรก กับตัวอักษรที่สองของคู่อักษร ประจำอยู่นั้น ซึ่งจำนวนข้อมูลภายในแต่ละกลุ่มที่แบ่งออกมานั้นจะไม่เท่ากัน ซึ่งก็เป็นไปตาม จำนวนของตัวอักษรในแต่ละแถวไม่เท่ากัน ซึ่งสามารถแบ่งกลุ่มได้ด้วยวิธีการดังต่อไปนี้

- กลุ่มที่ 1 ประกอบไปด้วยกลุ่มของคู่อักษรที่มีตำแหน่งของตัวอักษรแรกอยู่ในแถวที่ 1 กับตำแหน่งของตัวอักษรที่สองอยู่ในแถวที่ 2 และในทางกลับกัน
- กลุ่มที่ 2 ประกอบไปด้วยกลุ่มของคู่อักษรที่มีตำแหน่งของตัวอักษรแรกอยู่ในแถวที่ 1 กับตำแหน่งของตัวอักษรที่สองอยู่ในแถวที่ 3 และในทางกลับกัน
- กลุ่มที่ 3 ประกอบไปด้วยกลุ่มของคู่อักษรที่มีตำแหน่งของตัวอักษรแรกอยู่ในแถวที่ 1 กับตำแหน่งของตัวอักษรที่สองอยู่ในแถวที่ 4 และในทางกลับกัน
- กลุ่มที่ 4 ประกอบไปด้วยกลุ่มของคู่อักษรที่มีตำแหน่งของตัวอักษรแรกอยู่ในแถวที่ 2 กับตำแหน่งของตัวอักษรที่สองอยู่ในแถวที่ 3 และในทางกลับกัน
- กลุ่มที่ 5 ประกอบไปด้วยกลุ่มของคู่อักษรที่มีตำแหน่งของตัวอักษรแรกอยู่ในแถวที่ 2 กับตำแหน่งของตัวอักษรที่สองอยู่ในแถวที่ 4 และในทางกลับกัน
- กลุ่มที่ 6 ประกอบไปด้วยกลุ่มของคู่อักษรที่มีตำแหน่งของตัวอักษรแรกอยู่ในแถวที่ 3 กับตำแหน่งของตัวอักษรที่สองอยู่ในแถวที่ 4 และในทางกลับกัน
- กลุ่มที่ 7 ประกอบไปด้วยกลุ่มของคู่อักษรที่มีตำแหน่งของตัวอักษรแรกและตัวอักษรที่สองอยู่ในแถวเดียวกัน (แถวที่ 1 กับแถวที่ 1, แถวที่ 2 กับแถวที่ 2, แถวที่ 3 กับแถวที่ 3, แถวที่ 4 กับแถวที่ 4)

3.3.2.4.2 การแบ่งกลุ่มข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ยเคกลุ่ม (K-Means Clustering)

การแบ่งกลุ่มด้วยค่าเฉลี่ยเคกลุ่มเป็นการแบ่งกลุ่มอีกวิธีที่งานวิจัยนี้เลือกใช้ทดลองที่มีรูปแบบในการแบ่งกลุ่มข้อมูลแตกต่างไปจากการแบ่งกลุ่มตามแถว และเป็นเทคนิคที่นิยมใช้ในการแบ่งกลุ่มข้อมูล เพื่อจัดข้อมูลที่มีค่าคุณลักษณะใกล้เคียงกันให้อยู่ในกลุ่มเดียวกัน ซึ่งงานวิจัยนี้ได้แบ่งข้อมูลออกเป็น 10 กลุ่ม และมีขั้นตอนในการแบ่งกลุ่มข้อมูลดังต่อไปนี้

- กำหนดกลุ่มประชากร (k)
- กำหนดค่าของจุดศูนย์กลางของข้อมูลแต่ละกลุ่มโดยสุ่มจากข้อมูลที่มีอยู่
- นำข้อมูลจับเข้าแต่ละกลุ่มที่ได้กำหนดกลุ่มประชากร โดยข้อมูลที่จะจัดเข้ากลุ่มต้องมีค่าใกล้กับจุดศูนย์กลางของกลุ่มข้อมูลมากที่สุด ในแต่ละครั้งที่มีการจับเข้ากลุ่มต้องคำนวณหาค่าจุดศูนย์กลางของกลุ่มข้อมูลนั้นใหม่เสมอ

โดยหาจากค่าเฉลี่ยของข้อมูลในกลุ่ม ซึ่งจะคำนวณจนกระทั่งข้อมูลถูกจัดเข้ากลุ่มจนครบ

- คำนวณสมการวัดค่าความห่างของยูคลิด
- ตรวจสอบผลของสมการวัดค่าความห่างของยูคลิดว่ามีค่าต่ำสุดแทบจะไม่เปลี่ยนแปลง หรือวนรอบตามจำนวนรอบที่กำหนด
- ผลลัพธ์ที่ได้เป็นข้อมูลที่แบ่งเป็นกลุ่มย่อย ๆ จำนวน k กลุ่ม และมีค่าสมการวัดค่าความห่างของยูคลิดน้อยที่สุด

3.3.2.5 การจัดการข้อมูลด้วยเทคนิคหน้าต่างเลื่อน

เทคนิคหน้าต่างเลื่อนเป็นขั้นตอนการจัดการข้อมูล เพื่อช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการทำนายของแบบจำลองต่อข้อมูลเวลาการพิมพ์ที่นำมาทดลอง ซึ่งจะเพิ่มสถานะในการจดจำข้อมูลการพิมพ์ที่เกิดขึ้นมาก่อนหน้า และช่วยปรับค่าข้อมูลที่มีความเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างมากให้มีความราบเรียบมากขึ้น ซึ่งขั้นตอนในการจัดการข้อมูลด้วยเทคนิคดังกล่าวแสดงให้เห็นดังสมการต่อไปนี้

$$y = \frac{(x_{i-1} + x + x_{i+1})}{n} \quad (3.1)$$

กำหนดให้

y	คือ ข้อมูลเวลาผ่านเทคนิคหน้าต่างเลื่อน
x	คือ ข้อมูลเวลาอินพุต
i	คือ ตำแหน่งของข้อมูล i^{th} ซึ่ง $i = -1, 0, 1$
n	คือ จำนวนของข้อมูล $n = 3$

3.3.3 การสร้างแบบจำลอง

ข้อมูลที่ใช้สร้างแบบจำลองได้จากการเก็บเวลาการพิมพ์ คัดกรอง และกำหนดค่าคุณลักษณะ หรือผ่านวิธีการจัดการข้อมูลรูปแบบอื่น เช่น การแบ่งกลุ่มข้อมูล หรือเทคนิคหน้าต่างเลื่อน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของแบบจำลอง และวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมุติฐานที่ทางผู้วิจัยได้ตั้งไว้ ซึ่งในขั้นตอนการสร้างแบบจำลองจะมีรูปแบบที่คล้ายคลึงกันแต่จะแตกต่างกันตรงที่เพิ่มส่วนการทำงานบางส่วนเพิ่มเติมเข้าไป ซึ่งค่าข้อมูลที่ป้อนเข้าไปจะอยู่ในรูปแบบเดียวกันคือตามรูปแบบของ WEKA (Witten and Frank, 2005) กำหนดไว้ และเครื่องมือที่ใช้สร้างแบบจำลอง

นั้น WEKA ได้มีไว้ให้เลือกใช้ตามงานที่เหมาะสมซึ่งงานวิจัยนี้เลือกใช้ การถดถอยเชิงเส้น (Linear Regression: LR) โครงข่ายประสาทเทียม (Multilayer Perceptron: MLP) และแบบจำลองต้นไม้เอนไซม์ไฟว์พี (Model Tree: M5P) โดยที่ข้อมูลอินพุตจะถูกกำหนดด้วยค่าคุณลักษณะทั้ง 8 ค่าที่กล่าวถึงมาในข้างต้น ซึ่งรูปแบบของข้อมูลแสดงดังตารางที่ 3.3